

Praca zaliczeniowa

Tekst 1.

Klątwa *Lalki* (fragment)

Jerzy Pilch¹ podał kiedyś lapidarną definicję kanonu polskiej literatury, pisząc, że są to książki, których nikt nie czyta dobrowolnie. Zgoda, ale z dwoma wyjątkami. Sienkiewicz i Prus jako autorzy *Trylogii* i *Lalki* byli tymi, których czytało się przed szkołą i po szkole, niemniej jednak do Prusa wypadało przyznać się inteligentowi. Trzeba też powiedzieć jasno: Sienkiewicz i Prus – w swoich gatunkach i w swoim czasie – to czołówka ligi światowej [...].

Największa zgroza ogarnia mnie, gdy czytam wyznania Prusa o rozmiarze *Lalki* – kiedy pisze, że jakby wydawca chciał, to on by skrócił trzy tomy do jednego. Skrócił? Na Boga Ojca! O co? Zwłaszcza że nie o zdanie czy akapit chodziło, ale o całe rozdziały. Wertuję przerażony i szczęśliwy, mamrocząc bezrozumne pytanie: „Dlaczego jest coś zamiast niczego?”. Ani zdania, ani wyrazu, a to, co niby można by odżalować, okazuje się najlepsze, jak choćby ruch nogi adwokata, kiedy podenerwowany wita naszego bohatera, „podsuwając Wokulskiemu fotel na kółkach i prostując nogą dywan, który się nieco zmarszczył”.

Lalką Prus wtrącił polską powieść w kompleks, z którego ta nie może się wydostać do dzisiaj. Kolejne debaty krytyków nad kondycją rodzimej prozy zaczynają się lub kończą na pytaniu: dlaczego nie mamy XX-wiecznej *Lalki*? Inna rzecz, że nasze oczekiwania są dziwaczne. Czy ktoś napisał drugiego *Hamleta*, *Mistrza i Małgorzatę*, drugą *Czarodziejską górę*? Nawet samemu Prusowi się nie udało, choć miał dwa podejścia i napisał kilkadziesiąt stron pre/se/quela *Lalki* pod tytułem *Sława*. Nie ma co czekać na drugie przyjscie, adorujemy więc niepojmowalny skandal wyjątkowego dzieła. Cud i tyle.

Zwłaszcza, że nie objawił się od razu. *Trylogia* podobała się natychmiast i wszystkim, *Lalka* prawie nikomu. Nie mądrzmy się, wykorzystując nieuzasadnioną przewagę historycznego dystansu. Też bylibyśmy zdezorientowani. *Lalka* to pierwsza polska powieść o nowym świecie, nowoczesnie opisanym. Przed Prusem narrator realistycznej powieści jest jak kustosz w muzeum oprowadzający nic niewiedzące cielęta, a w dodatku nie kłamie. Tu nie dość, że narratorów jest dwóch, to jeszcze przeczą sobie, podają różne warianty biografii bohatera, ostentacyjnie udają niewiedzę [...]. Weźmy bohatera: czterdziestopięcioletni wdowiec zakochany w kobiecie młodszej o dwadzieścia lat, a nie śmieszny; patriota i powstaniec styczniowy, a z Ruskimi handluje bronią; głosi potrzebę ożywienia rodzimego handlu i przemysłu, a spekuluje na niekorzystnych dla polskiego przemysłu cłach przywozowych. Mimo tego i wielu innych kontrowersji my go lubimy! Albo takie nowoczesne dziwy jak na przykład „lokowanie produktu” – Prus umieścił w powieści między innymi nazwy sklepów reklamujących się w „Kurierze Warszawskim”, w którym *Lalka* ukazywała się w odcinkach. [...] I te niepokojące zagadki wydobyte przez maniackich badaczy: imię psa Ignacego Rzeckiego zrobione z inicjałów – IR; symetrie dalszych losów Izabeli i Stanisława, lustrzane lata: 1878 (czas akcji) – 1887 (czas pisania) [...].

Genialność tej powieści polega na tym, że wszystko jest zrozumiałe, a człowiek wciąż się dziwi.

Na podstawie: Ryszard Koziółek, *Szary geniusz*,
[w:] tegoż, *Dobrze się myśli literaturą*, Katowice 2015, s. 97–99.

¹ Jerzy Pilch (1952–2020) – polski pisarz, felietonista, scenarzysta filmowy i dramaturg

Tekst 2.

Dlaczego Lalce przyjęto źle (fragment)

A więc *Lalkę* przyjęto źle, a w każdym razie nie dość dobrze: genialność tego dzieła pozostała zrazu nie dostrzeżona. Dlaczego tak się stało? Opór środowiska literackiego wynikał z wielu bardzo różnych powodów. Po pierwsze [...] Prus nie pomagał swemu dziełu. Nigdy nie pozował na geniusza, a nawet na artystę. Przedstawiał się zawsze niezwykle skromnie – jako dziennikarz. Trudno powiedzieć, co powodowało Prusem – nieśmiałość czy przewrotna gra z oczekiwaniami publicznymi – ale jego samoocena była na ogół bardzo niska. Być może bawiło go to, że nikt się nie kwapił, by ją podciągnąć w górę.

Wydawało się zatem, że zwykły wyrobnik pióra, zawodowy dziennikarz, zarabiający na życie pisaniem cotygodniowych *Kronik*, nie może stworzyć arcydzieła.

Po drugie, nie ulega wątpliwości, że dotknął *Lalkę* fenomen niezrozumienia, jakie często spotyka dzieła naprawdę wielkie; narracyjny eksperyment Prusa przerósł możliwości interpretacyjne współczesnej mu publiczności. I nie chodziło wyłącznie o sprawy kompozycji.

Lalka jest utworem wielowątkowym o skomplikowanej strukturze tematycznej i narracyjnej. Daje panoramiczny ogląd społeczeństwa polskiego w końcu lat siedemdziesiątych ubiegłego stulecia. Przynosi szeroką wiedzę na temat przebiegających podówczas procesów społecznych i obyczajowych [...]. Jest wiernym, choć niepełnym (brak Rosjan!) obrazem powojennej Warszawy.

W *Lalce* Prus przedstawia nie tylko rozmaite środowiska społeczne (od arystokracji po miejską biedotę), ale przede wszystkim sam mechanizm społecznego działania, który utożsamiał – prekursorsko wobec różnych XX-wiecznych teorii psychosocjologicznych – z obiegiem i wymianą informacji, z krążeniem plotki, niedomówień, posądzeń i domysłów. Mamy zatem w *Lalce* sytuację trudną z czytelniczego punktu widzenia: fakty podlegają rozmaitym interpretacjom, często sprzecznym ze sobą i nie prowadzącym do żadnej konkluzji. A czytelnik musi głowić się, zastanawiać i wybierać.

Na przykład na temat zachowania i postępów Wokulskiego swoje zdanie prezentują różni bohaterowie: Rzecki, Izabela, Węgrowicz, Szuman, Węgiełek. Żadna z tych wersji nie jest pełna ani przekonująca. Czytelnik najpierw zżyma się na tę nadprodukcję sądów, która go onieśmiela, potem [...]: „przeżywa rodzaj satysfakcji, że dzieje Wokulskiego nie są ani takie, jak pragnie – choć z najlepszego serca – Rzecki. Z drugiej jednak strony wśród małych satysfakcji uświadamiamy sobie po zakończeniu lektury, że z polemik z szablonami, złudzeniami, stereotypami, rutynowymi zmyśleniami różnych postaci – bynajmniej nie wyłoniła się historia, która by zaspokajała nasze pragnienie jasności, tym bardziej pragnienie pokrzepień”². Prus w ogóle jest daleki od krzepienia naszych serc. Nie tylko niepokoi czytelnika mnogością nierozstrzygniętych opinii i brakiem ostatecznej instancji orzekającej [...], lecz na dodatek wplata w narrację epizody i historie, które burzą stereotypowe wyobrażenia na temat epoki.

Im ważniejsza postać, tym więcej w niej zaskakujących zwrotów, zachowań, reakcji. Sam Wokulski pozostaje postacią prawie nieprzewidywalną. Choć uczestniczył w powstaniu styczniowym i zapłacił za ten udział zsyłką, nie ma w nim fobii antyrosyjskiej. Rosjan polubił, z kilkoma się zaprzyjaźnił. [...] Co więcej, Wokulski nie tylko nie ma do Rosjan pretensji za zmarnowane lata, ale zostaje ich współnikiem handlowym, dostawcą zboża dla armii rosyjskiej walczącej z Turcją na Bałkanach. [...] Dlaczego Prus wybrał tak drastyczne rozwiązanie? [...] Kim jest Wokulski? [...] Bohater Prusa jest postacią nadto skomplikowaną, by pasowała doń jakaś formuła. Interpretacja ideologiczna (romantyk? pozytywista?) nie wystarcza, ponieważ Prusa nie interesują idee, ale egzystencja. [...] Przy czym autor nie zajmuje się egzystencją wyosobnioną, ale fenomenem istnienia, które spełnia się w określonych warunkach społecznych, zawsze na jakimś – mniej lub bardziej szczegółowo ukształtowanym – tle.

Grażyna Borkowska, *Pozytywiści i inni*, Warszawa 1999, s. 86–90.

---

² Źródło: „*Lalka*” i inne. *Studia w stulecie polskiej powieści realistycznej*, pod red. J. Bachórzea i M. Głowińskiego, Warszawa 1992.

Zadanie 1. (0–1 pkt)

Wyjaśnij, na czym – zdaniem Ryszarda Koziółka – miała polegać tytułowa kłątwa *Lalki*. Nie cytuj.

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 2. (0–1 pkt)

Oceń prawdziwość podanych stwierdzeń odnoszących się do obu tekstów. Zaznacz P, jeśli stwierdzenie jest prawdziwe, albo F – jeśli jest fałszywe.

Teksty Ryszarda Koziółka i Grażyny Borkowskiej można uznać za polemiczne wobec siebie.	P	F
W obu tekstach dominuje styl popularnonaukowy.	P	F
Zarówno Grażyna Borkowska, jak i Ryszard Koziółek uważają Stanisława Wokulskiego za postać skomplikowaną, wymykającą się prostym ocenom.	P	F

Zadanie 3. (0–2 pkt)

Na podstawie obu tekstów sformułuj dwa argumenty potwierdzające słuszność tezy Ryszarda Koziółka: „*Lalka* to pierwsza polska powieść o nowym świecie, nowoczesnie opisanym”. Odnies się do dwóch przykładów.

Argument pierwszy

.....

.....

.....

.....

Argument drugi

.....

.....

.....

.....

Zadanie 4. (0–2 pkt)

Znajdź w tekście Ryszarda Koziolka dwa przykłady sformułowań potocznych. Określ ich funkcję.

Przykłady sformułowań .....

.....

Funkcja .....

.....

Zadanie 5. (0–1 pkt)

Ryszard Koziółek stwierdza: „Genialność tej powieści polega na tym, że wszystko jest zrozumiałe, a człowiek wciąż się dziwi”. Rozstrzygnij, czy potwierdzenie tej opinii pojawia się w artykule Grażyny Borkowskiej. Uzasadnij swoją odpowiedź.

Rozstrzygnięcie: .....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 6. (0–3 pkt)

Z każdego tekstu wypisz przykład słownictwa o charakterze wartościującym, następnie rozstrzygnij, czy pełni ono tę samą funkcję. Uzasadnij swoją odpowiedź.

Tekst R. Koziolka	Tekst G. Borkowskiej

Rozstrzygnięcie .....

Uzasadnienie .....

.....

.....

.....

Zadanie 7. (0–2 pkt)

Wypisz z tekstów Ryszarda Koziółka i Grażyny Borkowskiej po dwa powody niezrozumienia *Lalki* przez czytelników.

Ryszard Koziółek	Grażyna Borkowska

Zadanie 8. (0–1 pkt)

Wyjaśnij sens sformułowania zamykającego wywód Grażyny Borkowskiej: „Przy czym autor nie zajmuje się egzystencją wyosobnioną, ale fenomenem istnienia, które spełnia się w określonych warunkach społecznych, zawsze na jakimś – mniej lub bardziej szczegółowo ukształtowanym – tle”. Nie cytuj.

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 9. (0–1 pkt)

Wypisz z trzeciego akapitu tekstu Ryszarda Koziółka stwierdzenie o charakterze ironicznym, następnie określ jego funkcję.

Cytat.....

.....

Funkcja .....

.....

Zadanie 10. (0–1 pkt)

Grażyna Borkowska twierdzi, że wyzwaniem dla czytelnika *Lalki* są: wprowadzenie do utworu wielu sprzecznych, niedających się rozstrzygnąć opinii przy braku ostatecznej instancji orzekającej. Wyjaśnij, w jaki sposób postrzega tę kwestię Ryszard Koziółek.

.....

.....

.....

.....

